

„Pět prvních sobot“ podle poselství z Fatimy

Velké přislíbení Srdce Mariina

P. Anton Nadrah OCist. (nar. 1937) je slovinský teolog, který působil 14 let jako profesor dogmatiky na teologické fakultě v Lublani, 27 let byl opatem cisterciáckého opatství Stična ve Slovinsku. V současnosti je novicmistrem, vedoucím exercičního domu a redaktorem mariánského měsíčníku. K fatimskému jubileu vydal šest knížek, z nichž první má titul „Kristus bude triumfovat skrze Marii“. Z ní byly vyňaty úryvky o slavení „prvních pěti sobot“ ke cti Neposkrvněného Srdce Panny Marie podle překladu sestry Dorothy Hladnikové OCD.

Luciino vzdělávání u dorotejek

Lucii Dos Santos, nejstarší z fatimských dětí, navštěvovalo obrovské množství zvědavců. Byla unavená z odpovídání všemožných otázek, které nebyly vždy dobře míněny. Někteří lidé ji prokazovali velkou úctou, jiní ji různým způsobem zkoušeli. Aby byla ušetřena všech těchto návštěv a aby bylo postaráno o její duševní pokrok, poslala ji její matka na radu biskupa dne 17. července 1921, tedy když měla 14 let, do vzdáleného dívčího penzionátu sester dorotejek do Vilaru, který je dnes částí města Porto. Tady se jí dostalo základního morálního, náboženského a všeobecného vychování a vzdělání. Aby zůstala neznámá, dali jí nové jméno: Maria das Dores (Maria Bolestná – Maria Dolores). V Portu absolvovala tři třídy základní školy a naučila se vařit a šít. Byla spokojená a šťastná, i když nesměla s nikým mluvit o událostech z Fatimy.

Postulát ve španělském městě Pontevedra

Lucie pomýšlela už před vstupem do penzionátu dorotejek na řeholní povolání. Zajímala se nejprve o karmelitky, ale to by tenkrát musela opustit Portugalsko a odejít do Francie. Tato okolnost a také příklad vychovatelek a vděčnost vůči dorotejkám ji pohnuly, aby nakonec vstoupila k dorotejkám. Dne 25. října 1925 začala svůj postulát ve španělském městě Pontevedra, kde zůstala do července 1926. Dne 10. prosince 1925 se jí zjevila v ce-

le Panna Maria s Ježíškem a dala jí úkol rozšiřovat pobožnost pěti prvních sobot.

Noviciát a řeholní život ve španělském Tuy

Od 20. července 1926 pobývala v noviciátu ve městě Tuy ve Španělsku, kde měla 2. října 1926 obláčku a začal jí noviciát. Po dvou letech noviciátu složila 3. října 1928 časné sliby a 3. října 1934 sliby věčné. Zůstala až do roku 1946 v Tuy. Tam se jí zjevila 13. června 1929 Panna Maria a předala jí výzvu, aby bylo provedeno zasvěcení Ruska Neposkrvněnému Srdci Mariinu.

Žila 25 let ve Španělsku u dorotejek. Byla velmi zručná a uplatnila se jako učitelka ručních prací. Žila podle hesla kláštera: „Boží vůle je mým rájem.“ Byla vícekrát vyslýchána v souvislosti se zjeveními ve Fatimě, napsala mnoho dopisů a vzpomínek na události ve Fatimě, vzpomínek na Františka a Hyacintu a o fatimských tajemstvích.

Přestup na Karmel v Coimbrě

V květnu 1946 se vrátila ze Španělska do své vlasti Portugalska, do kláštera dorotejek ve Vilaru. Navštívila Fatimu a ukázala tam místa zjevení anděla a Panny Marie. Dne 25. března 1948 vstoupila s papežským svolením do přísného řádu bosých karmelitek v Coimbrě, kde 13. května 1948 dostala karmelitánský oděv a nové jméno sestra Maria Lucia od Ježíše a Neposkrvněného Srdce. Začala rok kanonického noviciátu a 31. května 1949 složila věčné sliby. Tady žila v modlitbě a pokání až do své smrti 13. února 2005. Mnoho psala a kromě toho vykonávala různé práce v zahradě a v domě. Uskutečňovala heslo řádu: „Navenek jako všichni ostatní, uvnitř jako nikdo jiný!“

Být ukřižována s Kristem je moje štěstí!

V roce 1954 napsala svému duchovnímu vůdci P. Gonçalvesovi dopis, v němž se mu svěřila: „Když jsem dostala milost vstoupit na Karmel a vedli mě do cely, tehdy jsem na několik okamžiků upoutala svůj pohled na kříž bez našeho Spasite-

le. Kříž mi vztahoval své paže k obejmutí. Důstojná matka představená se mne ptala: »Víte, proč je tento kříž bez korpusu?« Aniž by mi dala čas k odpovědi, dodala: »Proto, abyste se vy na něm ukřižovala.« Jak krásný je ideál, být ukřižován s Kristem! Kéž by mi dal možnost napájet se pošestilostí kříže! V tom spočívá tajemství mého štěstí – nechtit nic jiného, než milovat a z lásky trpět.“

Setkání s Pavlem VI. a Janem Pavlem II. ve Fatimě

K padesátému jubileu zjevení, dne 13. května 1967, přišla sestra Lucie znovu do Fatimy, kde se setkala s papežem Pavlem VI. Ve Fatimě byla také v letech 1982, 1991 a 2000 a mluvila s papežem Janem Pavlem II.

Luciiným životním posláním bylo – podle příkazu Panny Marie – šíření úcty k Mariinu Neposkrvněnému Srdci. To uskutečňovala hlavně modlitbou, dopisy a psaním. Psala vícekrát svému biskupovi a papežům, zvláště ale svému duchovnímu vůdci.

Mariina poselství skrze sestru Lucii po roce 1917

Panna Maria se tedy zjevila ještě vícekrát po roce 1917, i když už byla Lucie řeholnicí. Jak víme, Maria k ní přišla 16. června 1921, den předtím, než odcestovala z penzionátu dorotejek ve Vilaru do Porta na severu Portugalska. Tam se jí zjevila Panna Maria 26. srpna 1923 ještě jednou. Ujistila ji, že se stane její opravdovou nebeskou Matkou poté, co ji opustila její pozemská matka. Doporučila jí modlitbu a pokání za hříšníky, z nichž mnozí byli zavrženi, protože se nikdo za ně neobětoval a nemodlil.

Pro celou církev je ale především důležité setkání s nebeskou Paní, při kterém ona prosí o pobožnost ke svému Neposkrvněnému Srdci.

Velký příslib Neposkrvněného Srdce Panny Marie

Když se Lucie připravovala jako postulanka u dorotejek na řeholní život, uvidě-

la v noci 10. prosince 1925 Pannu Marii s Ježíškem ve svém pokoji. Maria jí ukázala srdce obklopené trny a dala jí příkaz rozšiřování pobožnosti pěti prvních sobot. To je velký příslib Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Již ve druhém zjevení 13. června 1917 to bylo lehce naznačeno, zvláště však při třetím zjevení 13. července 1917. Lucie napsala koncem roku 1927 na příkaz svého duchovního vůdce P. Aparicia DJ ve třetí osobě:

Vizionářka prosila 13. června Marii, „zda by nemohla být vzata do nebe. Nejsvětější Panna jí odpověděla:

„Ano, Hyacintu a Františka si brzy vezmu, ty ale musíš nějaký čas zůstat tady. Ježíš tě chce mít nástrojem, aby mě lidé poznali a zamilovali si mne. Chce založit ve světě pobožnost k mému Neposkvrněnému Srdci. Tomu, kdo ji koná, slibuji spásu a duše budou Bohem milovány jako květiny, které jsou mnou postaveny, aby zkrášlily jeho trůn.“

„Zůstanu tady sama?“ ptala se smutně. „Ne, moje dcero! Já tě nikdy neopustím. Moje Neposkvrněné Srdce se stane tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.““

Pět prvních sobot

Zmíněného 10. prosince 1925 se zjevila Nejsvětější Panna a po straně, v zářivém oblaku, nějaké dítě. Svatá Panna jí položila ruku na rameno a ukázala trním obklopené srdce, které držela ve druhé ruce. To dítě řeklo:

„Mám soucit se Srdcem tvé nejsvětější Matky, obklopeným trny, jimiž je nevděční lidé stále probodávají, aniž by chtěli vykonat nějaký skutek smíření, aby trny vytáhli.“

Potom řekla Nejsvětější Panna:

„Moje dcero, pohleď na moje Srdce obklopené trny, kterými je nevděční lidé stále probodávají svým rouháním a nevděčností. Snaž se alespoň ty mne potěšit a zvěstuj všem těm, kteří se budou po pět měsíců vždycky v první sobotu zpovídat, přijmou svaté přijímání, pomodlí se růženec a setrvávají se mnou 15 minut v rozjímání nad 15 tajemstvími růžence s úmyslem, aby se tím smířili, že každému z nich v hodině smrti poskytnu všechny milosti, které jsou potřebné pro spásu těchto duší.“

Maria těmito slovy slíbila spásu všem těm, kteří alespoň jednou v životě oslaví tímto způsobem daným z Fatimy pět prv-

Panna Maria Fatimská

ních sobot. To znamená vždycky o první sobotě v pěti po sobě následujících měsících se zpovídat, přijmout svaté přijímání, pomodlit se růženec a strávit 15 minut rozjímáním ve společenství s Pannou Marií nad jedním nebo více tajemstvími růžence – všechno toto s úmyslem vykonat zadostiučnění Nejsvětějšímu Srdci Mariinu.

Celosvětové rozšíření pobožnosti

Diecézní biskup z Leiria-Fatimy uznal v roce 1939 zjevení jako věrohodné. Lucina cela byla později přeměněna na kapli. Pobožnost prvních pěti sobot se rozšířila nejprve v Portugalsku a potom také na jiných místech. Ve Slovinsku, v biskupství Lublaň, biskup Dr. Gregorij Rožman (1883–1959) tuto pobožnost podporoval s velkým úsilím. Také v letech příprav na 100leté jubileum ji na národní úrovni postavil do popředí.

V německy mluvících zemích našla tato prosba Matky Boží jenom malý ohlas. Vzhledem k tolika obtížím v naší společnosti a systematickému šíření těžkých morálních omylů by mohla tato v podstatě jednoduchá praxe pomoci mnoha lidem znovu zapustit kořeny v Bohu. Když se v jiných zjeveních a prorocích hovoří o velkých utrpeních a mluví se o druhých Letnicích, pak nezapomínejme, co nás učila Naše Milá Paní z Fatimy: Svým návratem k Bohu a zadostiučněním, které přineseme za hříchy své a svých blíž-

ních Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, můžeme změnit průběh dějin.

Život podle poselství z Fatimy

Nestačí jenom znát události z Fatimy. Jsme povoláni žít v souladu s poselstvími anděla, Panny Marie a Ježíše. Rok po atentátu, 13. května 1982, řekl Jan Pavel II. ve Fatimě: „Poselství Naší Milé Paní z Fatimy – i když je neseno mateřskou starostí a láskou – je silné a rozhodné, zdá se být přísné. Je takové, jako by mluvil Jan Křtítel na břehu Jordánu. Vyzývá k pokání, varuje, vyzývá k modlitbě.“ Chce nás připravit na Krista a jeho království.

Platí slova Mons. Bertoneho: „Fatima je mezi moderními zjeveními bezpochyby nejvíce prorocká.“

Papež Benedikt XVI. řekl 11. května 2010 při své cestě do Lisabonu v souvislosti s poselstvím z Fatimy: „Řečeno jedním slovem, musíme se učit právě tomu nejpodstatnějším: obrácení, modlitbě, pokání a božským ctnostem. Tak odpovíme. Budme realističtí a pochopme, že Zlý stále útočí, zevnitř i zvenčí, ale že také síly dobra jsou stále přítomné a že nakonec je Pán silnější než ono zlo. A Matka Boží je pro nás viditelnou mateřskou zárukou dobroty Boží, která má vždy poslední slovo v dějinách.“

Při své promluvě na letišti nás upozornil na následující: „Panna Maria přišla z nebe, aby nám připomněla pravdy evangelia, které představují pro lidstvo bez lásky a vzdálené od spásy pramen naděje.“

Ve svém kázání 13. května 2010 ve Fatimě vyjádřil papež Benedikt XVI. toto přání: „Kéž bychom se v těchto sedmi letech, která nás dělí od stoletého výročí zjevení, přiblížili k ohlášenému triumfu Neposkvrněného Srdce Mariina ke tti Nejsvětější Trojice.“

Bůh připravuje tento triumf, ale naše spolupráce je nezbytná! Dnes jsme už v jubilejním roce. Můžeme se ptát, jestli také my můžeme přinést konkrétní přínos, aby se tento triumf stal obšťastňující skutečností pro celé lidstvo. Maria nás zve, abychom jí pomohli. Je to krásný a zodpovědný úkol, který čeká na každého z nás. Kristus zvítězí, říše Boží přichází – skrze Marii!

*Z Kirche heute 2-3/2017
přeložil -mp-*